



בית המשפט העליון

רע"א 2638/18

לפני: כבוד השופט ד' מינץ

המבקשים: 1. חברה פלונית
2. חברה פלונית
3. פלוני

נגד

המשיבים: שותפות פלונית ואח'

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט
המחוזי תל אביב-יפו מיום 26.02.2018 בתיק
הפב 013770-05-17

בשם המבקשים: עו"ד ע' פירט; עו"ד ד' בלנקין; עו"ד ה'
אלפסי

החלטה

לפני בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (סגנית הנשיא י' שבח) מיום 26.2.2018 במסגרת הפ"ב 33055-06-17 והפ"ב 13770-05-17, בגדרו אושרו פסקי בוררות מיום 3.5.2017 ומיום 29.5.2017 שניתנו על ידי הבורר, השופט (בדימ') א' זמר.

הרקע לבקשה

1. מבקשת 1 היא חברה אמריקנית ששלטה במבקשת 2, חברה בת ישראלית (לנוכח העובדה כי הצדדים, הבורר ובית המשפט המחוזי התייחסו אליהן במאוחד, שתיהן תיקראנה יחדיו להלן: החברה או החברות). החברות הוקמו כחברות הזנק בשנת 2007 על ידי מבקש 3 ושני אחרים, והמשיבים השקיעו במניותיהן סכום כולל של כ-2,190,000 דולר בשלבים שונים. על רקע היקלעות החברה לקשיים פיננסיים וסירוב המשיבים להשקיע בה הון נוסף,

ביום 31.12.2009 נחתמו בין הצדדים הסכמים לרכישת מניות (להלן: הסכם הרכש). על פי הסכם זה, נקבע כי מבקשים 3 ו-4 ירכשו את מניות החברה שהוחזקו בידי המשיבים, זאת בתנאים הבאים: תשלום של 0.009 סנט למניה; שחרור המשיבים מחובות החברה; התחייבות כי מבקשים 3 ו-4 ישקיעו בחברה לפחות 150,000 דולר; התחייבות כי בעת קרות "אירוע מימוש" כהגדרתו בהסכם (לדוגמה, מכירת החברה או פעילותה) יינתן למשיבים החזר כספי בגין השקעתם המקורית בחברה, לפי מנגנון הקבוע בסעיף 5.2 להסכם. מנגנון זה קבע, בין היתר, כי ההחזר הכספי המגיע למשיבים ישולם מתוך התמורה נטו שתחולק בין כל בעלי המניות (להלן: ההחזר הכספי). רכיב זה של ההסכם עומד במוקד המחלוקת בענייננו.

2. ביום 19.8.2014 התקיים אירוע מימוש שעה שחברה אלמונית רכשה את כל פעילות החברה תמורת סך של 4,300,000 דולר ולרכיבים נוספים של תשלום מותנה. כן יצוין כי במסגרת העסקה מבקשים 3 ו-4 קיבלו גם אופציות לרכישת מניות אלמונית במחיר שנקבע מראש. ברם, המבקשים לא חלקו עם המשיבים את כספי התמורה מהעסקה, ועל כן המשיבים הגישו נגדם תביעה לתשלום ההחזר הכספי של השקעתם בחברה. המבקשים לא חלקו על התקיימותו של אירוע מימוש, אלא על פרשנות סעיף 5.2 להסכם הרכש, הקובע כאמור כי ההחזר הכספי המגיע למשיבים ייעשה מתוך התמורה נטו. בניגוד למשיבים, אשר סברו כי המונח "תמורה נטו" משמעותו כי יש לנכות מהתמורה בגין אירוע המימוש רק את העלויות הישירות של העסקה, המבקשים סברו כי יש לנכות גם את כל התחייבויות החברה כלפי נושיה. לפיכך, מאחר שהחברה נקלעה לקשיים עד כי סך התחייבויותיה כלפי הנושים עלה על התמורה בגין אירוע המימוש, המשיבים אינם זכאים לקבלת כל תשלום בגין הסכם הרכש.

3. ביום 10.2.2016 נחתם הסכם בוררות בין הצדדים, בו הוגדרו שתי השאלות שבמחלוקת ונתונות להכרעת הבורר: האחת, אופן חלוקת התמורה שהתקבלה במסגרת עסקת מכירת הפעילות לחברת אלמונית; השנייה, האם האופציות שקיבלו מבקשים 3 ו-4 מהוות חלק מהתמורה במסגרת מכירת הפעילות, באופן שיש לחלקה בהסכם הרכש. בפסק הבוררות מיום 3.5.2017 נקבע ביחס לשאלה הראשונה, כי מילות ההסכם "תמורה נטו" משמעותן התמורה שהתקבלה בגין מכירת הפעילות בניכוי הוצאות העסקה בלבד, כטענת המשיבים, ולא בניכוי התחייבויות החברה. באשר לשאלה השנייה, נקבע כי

האופציות לרכישת מניות אלמונית אינן נכללות בתמורה בגין מכירת הפעילות. לפיכך, הואיל ונקבע בהסכם כי ההחזר הכספי למשיבים מוגבל עד לסכום המהווה 30 אחוזים מתמורת מכירת הפעילות (בסך 4,300,000 דולר כאמור), חויבו כל המבקשים בתשלום סך של כ-1,290,000 דולר לטובת המשיבים. לשלמות התמונה יצוין כי בהחלטה מיום 29.5.2017, שעניינה תיקון פסק הבוררות, הופחת הסכום האמור לסך של כ-1,200,000 דולר בשל טעות חישוב, ונדחתה טענת המבקשים לפיה אין מקום לחייב את מבקשים 3-4 בעצמם מפני שסעד של הרמת מסך נגדם לא נטען וממילא לא הוכח.

ההליך בבית המשפט המחוזי

4. המבקשים לא השלימו עם הכרעת הבורר ביחס לשאלה הראשונה וביום 14.6.2017 הגישו לבית המשפט המחוזי בקשה לביטולו. במסגרת הבקשה, נטען כי יש בידיהם ראיה חדשה שלדידם עשויה להטות את תוצאת ההליך. מדובר בהתכתבות בדואר אלקטרוני שנערכה בין הצדדים ביום 30.11.2009, כחלק מהמשא ומתן לקראת החתימה על הסכם הרכש. מהתכתבות זו עולה כי מבקש 3 הבהיר שבמקרה של אירוע מימוש, המשיבים יהיו זכאים לתשלום מתוך התמורה בניכוי התחייבויות החברה כלפי נושיה, בדומה לפרשנות שהוצעה על ידי המבקשים, וכי נציג מטעם המשיבים אישר את תוכן ההבהרה. לטענת המבקשים, המשיבים הסתירו את ההתכתבות האמורה מעיני הבורר ויש בכך משום תרמית המצדיקה את ביטול הפסק. כמו כן, נטען כי ההתחייבות לשלם למשיבים את ההחזר הכספי היא התחייבות חוזית של החברה עצמה, מבקשת 1, ולא של בעלי מניותיה, מבקשים 3 ו-4. משכך, תוצאת פסק הבוררות אינה אלא "הרמת מסך" וייחוס חוב של החברה לבעלי מניותיה, מבלי שטענה זו הועלתה מפי המשיבים ותוך שהיא סוטה מהדין. עוד חזרו המבקשים על טענתם, כפי שנטענה בבקשה לתיקון פסק הבוררות, כי סעד הרמת המסך לא נכלל בגדר המחלוקת שנקבע בהסכם הבוררות, ומכאן שהפסק ניתן בחוסר סמכות ולכן דינו להתבטל.

5. מנגד, טענו המשיבים כי התנהלות המבקשים נגועה בחוסר ניקיון כפיים, עת שביקשו לייחס את חיוב ההחזר הכספי למבקשת 1, חברה שנכנסה להליך חדלות פירעון, ולמבקשת 2, חברה שאינה פעילה, וזאת מבלי לידע את המשיבים או את הבורר על מצב החברות. המשיבים לא הכחישו את התכתבות הדואר האלקטרוני האמורה, אך נטען כי משקלה זניח לנוכח ריבוי ההתכתבויות במהלך המשא ומתן, במסגרתן השתנו ההסכמות במספר הזדמנויות שונות.

באשר לחיובם של מבקשים 3 ו-4 באופן אישי, נטען כי הן הסכם הרכש והן הסכם הבוררות מתייחסים לכל בעלי הדין ביחד ולחוד, בין שמדובר בתאגידים ובין שביחידים. בנוסף, סעיף 5.1 להסכם הרכש קובע כי התמורה שתינתן למשיבים בקרות אירוע מזכה תינתן על ידי "הקונים", המוגדרים בהסכם כמבקשים 3 ו-4.

6. בפסק דינו מיום 26.2.2018 אישר בית המשפט המחוזי את פסק הבוררות ודחה את הבקשה לביטולו. נקבע כי הראיה החדשה שהוצגה אינה בגדר ראיה מכריעה. מדובר בהתכתבות דואר אלקטרוני אשר מבקש 3 בעצמו היה צד לה, ולא ניתן הסבר המניח את הדעת מדוע לא הוגשה על ידו עוד בהליך הבוררות. ראיה זו הייתה ניתנת לגילוי על ידי המבקשים בשקידה סבירה וממילא אין בכוחה כדי לשנות את תוצאת הפסק. בנסיבות אלו, העובדה כי המשיבים לא צירפו אותה בעצמם אינה עולה כדי תרמית המצדיקה את ביטול הפסק. בית המשפט דחה גם את טענת המבקשים לפיה הבורר חרג מסמכותו עת ייחס למבקשים 3 ו-4 חיוב אישי בגין חוב של החברה. אומנם, עילת החיוב האישי לא הופיעה בהסכם הבוררות או בכתב התביעה, אך היא מובנת מאליה לנוכח העובדה שבתקופה שבה התנהל הליך הבוררות, החברות היו חדלות פירעון. בנסיבות אלו, אם מבקשים 3-4 סברו שאין מקום לחייבם באופן אישי, היה עליהם לטעון זאת באופן מפורש. אלא שהתנהלותם העידה ההיפך, שכן חל עירוב בולט בין כל המבקשים, היחידים והחברות, וכך יצרו מצג לפיו זהות החייב אינה רלוונטית. לפיכך, מבקשים 3 ו-4 מושתקים מלטעון להריגה מסמכות הבורר בשל חיובם האישי. על כן, אושר פסק הבוררות ונדחתה הבקשה לביטולו. מכאן בקשת רשות הערעור שלפני.

בקשת רשות הערעור

7. לטענת המבקשים, יש לקבל את בקשת רשות הערעור, לדון בה כבערעור ולבטל את פסק הדין. נטען כי בית המשפט לא ייחס משקל הולם לחוסר תום לבם של המשיבים שהסתירו ראיה מהותית מהבורר והציגו התכתבות חלקית ומטעה. התנהלות זו עולה כדי תרמית המצדיקה את ביטול פסק הבוררות מכוח סעיף 24(10) לחוק הבוררות, התשכ"ח-1968 (להלן: חוק הבוררות או החוק). כמו כן, המבקשים הלינו על כך שיוחסה להם באופן אישי התחייבות חוזית של החברה. לטענתם, הסכם הבוררות הסמיך את הבורר להכריע רק בשאלת אופן חלוקת התמורה בין בעלי הדין בגין עסקת מכירת הפעילות – היינו, האם המשיבים זכאים לתמורת מכירת הפעילות בניכוי עלויות

העסקה הישירות או שמא גם בניכוי של התחייבויות החברה – אך לא נמסרה לבורר סמכות ההכרעה בדבר מיהות בעל הדין החייב בתשלום. על כן, נטען כי מתקיימת עילת הביטול הקבועה בסעיף 24(3) לחוק, שעניינה חריגה מסמכות. כמו כן, ייחוס התחייבות זו של החברה לבעלי מניותיה (מבקשים 3 ו-4) מהווה הרמת מסך או ייחוס אחריות אישית, מבלי שדוקטרינות אלו נטענו ומבלי שנדונו העילות הקבועות לעניין זה בדיני החברות. לכן, נטען כי קמה עילה לביטול הפסק גם מכוח סעיף 24(4) לחוק שעניינו אי-מתן הזדמנות נאותה למבקשים לטעון את טענותיהם, וגם מכוח סעיף 24(7) לחוק שעניינו פסיקת הבורר בניגוד לדין המהותי.

8. המבקשים הדגישו כי עמדתם זו, שהחזר הכספי הוא בגדר התחייבות חוזית של החברה ולא של בעלי מניותיה, נתמכת גם בסעיף 5.2 להסכם הרכש, הקובע כי בעת אירוע מימוש, החברות הן שמתחייבות לשלם את התמורה למשיבים. עוד טענו המבקשים כי בית המשפט ביסס את אחריותם האישית של בעלי המניות על כך שהחברות היו חדלות פירעון. ברם, בעת החתימה על הסכם הרכש טרם החלו הליכי חדלות פירעון, ואף אם היה כן, עצם היותה של חברה חדלת פירעון אינו מוביל אוטומטית להרמת מסך ולייחוס חובותיה לבעלי מניותיה. כן נטען כי הפרשנות שאימץ הבורר, לפיה מבקשים 3 ו-4 חויבו אישית, עומדת בניגוד להיגיון הכלכלי של הסכם הרכש. הרי במקרה שתמורת מכירת פעילות החברה נעשית בסכום שאינו עולה על התחייבויותיה כלפי נושיה, חיובם האישי של בעלי המניות יותיר אותם בהפסד. על כן, אם זו הייתה כוונת הצדדים, מבקשים 3 ו-4 היו נמנעים ממכירת פעילות החברה. עוד הוסיפו המבקשים וטענו לעילות ביטול נוספות כגון תקנת הציבור. לגישת המבקשים, יש בכל האמור כדי להצדיק את התערבות בית משפט זה בפסק הדין וביטול פסק הבוררות.

דיון והכרעה

9. לאחר עיון בטענות המבקשים ובנספחים שהוגשו לצדן, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות אף מבלי להידרש לתגובת המשיבים.

10. הלכה היא, כי רשות ערעור בענייני בוררות תינתן בצמצום ותוגבל למקרים שבהם הבקשה מגלה שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם הפרטני של בעלי הדין, או כאשר נדרשת התערבות מפאת שיקולי צדק או לצורך מניעת

עיוות דין של ממש (רע"א 2911/18 חביב נ' גרון, פסקה 13 (30.4.2018); רע"א 6303/17 מטאנס נ' עבוד, פסקה 14 (20.3.2018); רע"א 8309/17 יעקב ואלעזר אברהמי, חברה לבניין בע"מ נ' שטרן, פסקה 7 (21.12.2017)). כמו כן, העילות הסטוטוריות לביטול פסק בוררות תפורשנה בדווקנות ובאופן שתועדף הפרשנות שנותנת תוקף לפסק הבוררות, על פני זו המביאה לביטולו (רע"א 8941/06 עיריית חיפה נ' ב.מ. כרפיס דודו בע"מ, פסקה 30 (4.11.2009) (להלן: עניין עיריית חיפה); רע"א 3680/00 גמליאלי נ' מגשימים כפר שיתופי להתיישבות חקלאית בע"מ, פ"ד נז(6) 605, פסקה 10 (2003); אורי גורן בוררות 264 (2018) (להלן: גורן)). לא מצאתי כי הבקשה שלפני מגלה שאלה עקרונית כאמור, או כי קיימים במקרה זה שיקולי צדק או חשש לעיוות דין המצדיקים את התערבות בית משפט זה.

11. מעבר לכך, אין בידי לקבל את טענת המבקשים לפיה שגה בית המשפט המחוזי באופן התייחסותו אל הראיה "החדשה" שהתגלתה, בדבר ההתכתבות בין מבקש 3 לבין נציג המשיבים. בית המשפט התייחס כדבעי לטענות המבקשים בעניין זה וקבע, כי אי-הצגת אותה ראייה על ידי המשיבים אינה עולה כדי תרמית המצדיקה את ביטול הפסק לפי סעיף 24(10) לחוק. קביעה זו מקובלת עליי, שעה שמבקש 3 היה מכותב לשרשרת ההתכתבות ועל כן "ראיה חדשה" זו הייתה מצויה בהישג ידו ואין המדובר כלל ב"תרמית" או בהעלמת ראיה. מה גם, שעיקר טענות המבקשים לעניין זה הן ערעוריות באופיין ועל כן אינן מקימות עילה להתערבות, שכן כידוע, בית המשפט אינו יושב כערכאת ערעור על החלטות הבורר (ראו למשל: רע"א 7177/13 יעקב נ' פרידמן חכשורי חברה להנדסה ולבניה בע"מ, פסקה 16 (13.1.2014)).

12. באשר לטענות המבקשים ביחס לעילת הביטול מכוח סעיף 24(3) לחוק הבוררות, שעניינה חריגת הבורר מסמכות. במסגרת סעיף 2.1 להסכם הבוררות, הסמיכו בעלי הדין את הבורר להכריע בפלוגתא זו:

2.1" דרך חלוקת התמורה שהתקבלה במסגרת הסכם מכירת הפעילות בהתאם להסכם והצורך להפחית ממנה סכומים שונים בטרם חלוקה מכוח ההסכם".

הבורר התבקש אפוא להכריע בדבר אופן חלוקת התמורה בין בעלי הדין בגין אירוע מכירת הפעילות – האם המשיבים זכאים לתשלום בסך התמורה

בניכוי העלויות הישירות של העסקה, או שמא יש לנכות מהתשלום גם את ההתחייבויות של החברה. אולם, כאמור, מעבר לשאלה זו שבה ביכר הבורר את האפשרות הראשונה מבין השתיים, הוא קבע בנוסף כי החיוב בתשלום זה יוטל על כתפי מבקשים 3 ו-4. מתעוררת השאלה אם כן, האם חיובם האישי של מבקשים 3 ו-4 (בעלי המניות) נכלל בגדר סמכותו של הבורר, או שמא הוא חרג מהסמכות שניתנה לו ומכאן שקמה הצדקה לביטול הפסק לפי סעיף 24(3) לחוק הבוררות.

13. תחילה יודגש כי ככלל, השימוש בעילת הביטול הקבועה בסעיף 24(3) לחוק הבוררות נעשה בצמצום רב. כך, במקרים שבהם קיימת אי-בהירות באשר לנושא המחלוקת, בית המשפט ייטה להעניק פרשנות מרחיבה להסכם הבוררות (רע"א 4095/12 מגנזי תשתיות ב.ג.מ בע"מ נ' סקיק חברה לעבודות עפר ופיתוח בע"מ, פסקה 18 (13.11.2012) (להלן: עניין מגנזי); חוות דעתה של השופטת (כתוארה אז) א' חיות ברע"א אפרים שועלי בנין והשקעות בע"מ נ' המועצה המקומית תל מונד, נט(4) 529, 542-543 (2005); ע"א 823/87 דניה סיבוס חברה לבנייה בע"מ נ' ס.ע. רינגל בע"מ, פ"ד מב(4) 605, 612 (1989); גורן, עמ' 307). שנית, ובאופן פרטני לגבי מקרה זה, במבט ראשון נראה כי סעיף 2.1 להסכם הבוררות, על פי לשונו, אומנם מסמיך את הבורר לקבוע את אופן חלוקת התמורה, אך לא את זהותו של האדם אשר יחויב בתשלום אותה תמורה. אף על פי כן, בית המשפט המחוזי עמד על מכלול נסיבות המקרה והתנהלות הצדדים בהליכים, ובתוך כך הגיע למסקנה כי סוגיית החיוב האישי אינה מופיעה בהסכם הבוררות רק מן הטעם כי הצדדים היו תמימי דעים לגביה וכי היא בבחינת המובן מאליו. ואכן, לאחר עיון בהסכמים בין הצדדים ובהליכים הקודמים, גם מסקנה זו מקובלת עליי.

14. כידוע, הסכמת הצדדים היא זו אשר קובעת את היקף סמכותו של בורר. ההסכמה עשויה להילמד בראש ובראשונה מהסכם הבוררות או מכתבי הטענות (באשר לעמדות השונות בפסיקה ביחס למשקלם של כתבי הטענות בפרשנות סמכות הבורר, ראו: רע"א 256/10 גאידמק נ' טרוים, פסקאות 11-12 (7.11.2011) והאסמכתאות שם), אך גם מהתנהגות בעלי הדין והתנהלותם בהליכי הבוררות. דוגמה לכך היא עיקרון המניעות, לפיו אם בעל דין יודע כי נפגעת זכותו בהליך הבוררות (למשל, אם הוא סבור כי הבורר חורג מסמכות) אך נמנע מלהשיג על כך באופן יזום ובהזדמנות הראשונה, אזי הוא יהיה מושתק

מלטעון את ההיפך בעת הבקשה לביטול הפסק (ראו והשוו: עניין מגנזי, פסקה 19; רע"א 5991/02 גוירצמן נ' פריד, פ"ד נט(5) 1, 10-11 (2004); ע"א 300/89 ולקו חברה לבניין ועבודות עפר בע"מ נ' החברה לפיתוח חוף אילת בע"מ, פ"ד מח(4) 497, 514-515 (1991)). זאת, שכן "אין אדם יכול לישון על זכויותיו ואח"כ 'להתעורר' ולטעון לקיומן" (סמדר אוטולנגי בוורות – דין ונוהל כרך ב 1147 (מהדורה רביעית מיוחדת, 2005)).

15. בענייננו, אכן נראה כי התנהלותם של מבקשים 3 ו-4 בהליכי הבוררות יצרה לפני הבורר והמשיבים מצג כי הם אינם חולקים על התחייבותם ביחד ולחוד עם החברה, למצער בכל הנוגע להסכם הרכש שנחתם אל מול המשיבים. אם כך הדבר, הרי שהעלאת טענה מאוחרת לפיה הבורר חרג מסמכותו עת חייב באופן אישי את מבקשים 3 ו-4, עומדת בסתירה חזיתית למצג זה ועל כן אינה יכולה להישמע. כפי שציין בית המשפט המחוזי בפסק דינו, בהסכם הבוררות הוגדרו כל המבקשים כצד א' להסכם, מבלי לערוך הבחנה בין היחידים שבהם לבין החברות שבהם. הם גם לא הכחישו בכתב ההגנה את טענות המשיבים המייחסות למבקשים 3 ו-4 אחריות אישית. כמו כן, בהליך הבוררות הגישו המשיבים בקשה כי המבקשים יגלו מסמכים שונים וכי יפרטו למי חולקו כספי התמורה בגין מכירת פעילות החברה. המבקשים התנגדו לבקשה זו בציינם כי אין רלוונטיות לשאלה זו, שכן "אם אכן יקבע כבוד הבורר שמגיע למבקשים [המשיבים בענייננו – ד.מ.] את חלקם (אותם 30 אחוז) בלי כל קשר לחבות [החברה – ד.מ.], הרי שהנתבעים [המבקשים בענייננו – ד.מ.] ישלמו להם בדיוק כמה שכבוד הבורר יורה" (סעיף 20 לתגובת המבקשים מיום 6.9.2016). טיעון זה לבדו מלמד שהמבקשים ראו את עצמם כמחויבים יחדיו למלא אחר פסק הבוררות והם לא הבחינו בעניין זה בין החברות לבין מבקשים 3 ו-4. יתר על כן, המבקשים הדגישו באותה תגובה כי השאלה הרלוונטית היחידה שבמחלוקת היא מהן ההתחייבויות של החברה במועד מכירת הפעילות והאם יש להפחיתן מהתמורה שהמשיבים זכאים לה (שם, סעיף 21). דברים אלה נאמרו על ידי המבקשים שעה שאין חולק כי התחייבויות החברה עלו על נכסיה. המסקנה המתבקשת מכך היא שהמבקשים הניחו שבמקרה שיקבע הבורר כי המשיבים זכאים לתמורה עבור מכירת הפעילות מבלי לנכות ממנה את התחייבויות החברה, ובהינתן שהחברה לא תוכל לעמוד בתשלום זה כלפי המשיבים בשל היותה חדלת פירעון – שמבקשים 3 ו-4 יישאו בעצמם בהתחייבות, שאם לא כן, לא היה איש שקיבל על עצמו את החיוב. מובן אפוא

כי טענות המבקשים בבקשה לביטול פסק הבוררות עומדות בסתירה מובהקת להתנהלותם והתבטאויותיהם בהליך הבוררות כאמור, ועל כן הם מושתקים מלטעון כעת לחריגת הבורר מסמכות.

16. זאת ועוד, משנקבע כי המבקשים הסכימו ולו מכללא שהם חייבים בגין הסכם הרכש ביחד ולחוד עם החברה, מה עליהם להלין שלא נשמעה טענתם זו לפני הבורר, משלא הייתה שנויה במחלוקת בעיניהם. לכן גם עילת הביטול לפי סעיף 24(4) לחוק הבוררות, אינה מתקיימת במקרה זה. ויודגש, כי בניגוד לטענות המבקשים, חיובם של מבקשים 3 ו-4 באופן אישי כאמור, אינו תולדה של החלת דוקטרינות מדיני החברות כגון הרמת מסך ההתאגדות או ייחוס אחריות אישית לבעלי מניות בגין חוב של החברה. קביעת הבורר כי מבקשים 3 ו-4 והחברה חייבים ביחד ולחוד אינה אלא תוצאה של פרשנות חוזה והתנהלות הצדדים לפניו. משכך, אין ממש בטענות המבקשים כי היה על הבורר לקיים דיון בעילות הקבועות בדיני חברות להרמת מסך או להטלת אחריות אישית על נושאי משרה. מה גם, על מנת לבסס את עילת הביטול הקבועה בסעיף 24(7) לחוק הבוררות, יש להראות כי הבורר התעלם באופן מכוון מהדין, ולא די בכך שטעה בפרשנותו או באופן יישומו בנסיבות המקרה (בע"מ 2893/15 פלוני נ' פלוני, פסקאות ח'-ט' (3.6.2015); עניין עיריית חיפה, פסקה 39). לאור האמור, אף אם נעשתה בענייננו "טעות על פני הפסק" – ואיני סבור כך – אין בכך כדי להצדיק את ביטולו.

17. בשולי הדברים אתייחס לטענת המבקשים, לפיה אם התכוונו הצדדים כי תקום למבקשים 3 ו-4 חבות אישית בגובה התמורה הקבועה כלפי המשיבים, וכי מכירת פעילות החברה תחשוף אותם להפסדים – היו מעדיפים כלל לא למכור את פעילות החברה. גם בטענה זו אין ממש. על פי הסכם הרכש, זכאות המשיבים להחזר הכספי מתגבשת עם קרות אירוע מימוש. בטענתם לעיל מניחים המבקשים כי היה ביכולתם להימנע מהתגבשות חיוב זה (המהווה תמונת ראי להתגבשות זכאות המשיבים) אילו רק היו קופאים על שמריהם ולא מקדמים את מכירת פעילות החברה. אלא שעיון בהסכם רכישת המניות מלמד כי אותו "אירוע מימוש" מוגדר לפי סעיף 1.2.5 להסכם באופן שכולל מספר סוגים של אירועים, לרבות פירוק החברה. כך, צוין כי:

"For purposes hereof, a *Liquidation Event* shall include... (C) a liquidation, dissolution

or winding up of the corporation either
voluntary or involuntary....”

לפיכך, הימנעות ממכירת הפעילות לא הייתה מחסנת את מבקשים 3 ו-4 מפני התגבשותו של אירוע מימוש, שהרי לא מן הנמנע כי הדבר היה מוביל לפירוק החברה שלא מרצון לנוכח מצבה הפיננסי באותה עת.

18. באשר לטענות הנוספות של המבקשים ל"עיוות דין ממשי" שנגרם מפאת תקלת מס או בשל פגיעה בתקנת הציבור, ניכר כי אלו נטענו בעלמא ומבלי שהובהרו עד תום ועל כן איני מוצא מקום להידרש אליהן.

הבקשה נדחית אפוא. משלא התבקשה תגובה, המבקשים יישאו בהוצאות מתונות לטובת אוצר המדינה בסך של 5,000 ש"ח.

ניתנה היום, כ"א באייר התשע"ח (6.5.2018).

ש ו פ ט